

РЕШЕНИЕ

№ 5970

гр. София, 18.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 31 състав,
в публично заседание на 03.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Веселина Женаварова

при участието на секретаря Розалия Радева, като разгледа дело номер **5949** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 28 от Закона за хазарта /ЗХ/ във вр. чл.145-чл.178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, вр.чл.166, ал.2 от Данъчнопроцесуалния кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба от „Сит 33“ЕООД-гр.С., с ЕИК[ЕИК], подадена чрез управителя Л.П., срещу Решение №000030-5438/09.06.2022г., издадено от изпълнителния директор на НАП, с което е оставено без уважение искане с вх.№26-С-292/26.05.2022г. за възстановяване на платена от жалбоподателя по сметка на НАП държавна такса по чл.30, ал.6 ЗХ в размер на 50 000лв. В жалбата се излагат твърдения, че решението е незаконосъобразно, тъй като неправилно изп.директор на НАП е приел, че за издаване на лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати, се дължат в условията на кумулативност две такси – такава по чл. 30, ал.1 ЗХ и по чл. 30, ал.6, пр. първо ЗХ, като не е съобразил разпоредбата на чл. 30, ал.7 ЗХ, според която за хазартните игри, които се облагат с алтернативен данък по ЗКПО, се събират само таксите по ал.1. Посочва, че дружеството се облага с алтернативен данък по ЗКПО, тъй като извършваната от него дейност попада в разпоредбите на чл. 242, ал.1 ЗКПО. Моли за отмяна на оспореното решение. Претендира за направените по делото разноски.

В съд.з. жалбоподателят „Сит 33“ЕООД, р.пр., не изпраща представител. От процесуалния му представител адв.Т. е постъпило писмено становище, с което се поддържа жалбата.

Ответната страна – изпълнителния директор на НАП, р.пр., не изпраща

представител в съд.з. В представено по делото писмено становище от юриск.К. се оспорва жалбата. Излага съображения, че двете такси по чл.30, ал.1 ЗХ и по чл.30, ал.6 ЗХ се дължат кумулативно и на различно правно основание една от друга. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК, във вр. с чл.144 от АПК приетите по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 05.02.2020г. е депозирано искане от „Сит 33“ЕООД, с вх.№000030-1219/05.02.2020г. за продължаване срока на издаден лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати за срок от 5 години в игрална зала с адрес: [населено място], бул.“К. М.-Л.“ №102 В; като с искания вх.№000030-1928/09.03.2022г. и вх.№000030-2516/25.03.2020г. е поискана подмяната на 34 броя игрални автомати, намаляване с 9 броя на игралните автомати, намаляване с 2 броя на джакпот системите и утвърждаване на игрални условия и правила за организиране на хазартни игри и игрални автомати.

По подадените от жалбоподателя искания, с решение № 000030-624/26.02.2021г. на изпълнителния директор на НАП е продължен срока на издадения на „Сит-33“ЕООД лиценз с 5 години за организиране на хазартни игри с игрални автомати в игрална зала с адрес: [населено място], бул.“К. М.-Л.“ №102 В, като са разрешени и промени в него, съгласно които, в игралната зала ще бъдат в експлоатация 36 броя игрални автомата с 85 броя игрални места и 3 броя системи за формиране на премия джакпот.

Безспорно е по делото, че с платежно нареждане от 16.03.2021г. „Сит 33“ЕООД е заплатило към НАП държавна такса в размер на 50 000 лв., с основание чл. 30, ал.6 ЗХ, както и че са заплатени и такси по чл.30, ал.1 ЗХ във вр. с чл.4 във вр. с чл.3 и по чл.5 от Тарифата за таксите, които се събират по ЗХ /ГТЗХ/.

Със заявление вх.№26-С-292/26.05.2022г., жалбоподателят е поискал от НАП да му бъде възстановена сумата от 50 000 лв., като недължимо платена. Излага съображения за това, че дължи единствено таксата по чл.30, ал.1 ЗХ, и не дължи таксата от 50 000 лв., която е платена на основание чл.30, ал.6 ЗХ и само за да получи удостоверението за действието на лиценза.

С решение № 000030-5438/09.06.2022г. изпълнителният директор на НАП е оставил без уважение заявлението на жалбоподателя за възстановяване на платената с платежно нареждане от 16.03.2021 г. по сметка на НАП държавна такса по чл. 30, ал.6 ЗХ в размер на 50 000 лв.

Жалбата срещу решенето е подадена на 13.06.2022г. чрез ответния орган.

При така установената фактическа обстановка, като извърши проверка за законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът направи следните правни изводи:

Жалбата е допустима, като подадена срещу подлежащ на обжалване административен акт, в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице, подало заявлението, по което ответника се е произнесъл с процесното решение. По съществуто ѝ съдът взе предвид следното:

Оспореното решение е издадено от изпълнителния директор на НАП, на основание чл. 17, ал.1, т.16 ЗХ, съгласно която разпоредба изпълнителния директор на НАП е органът, който осъществява дейността по издаване и продължаване на

лицензите за организиране на хазартни игри, както и има правомощия да се произнася и по други въпроси в областта на хазарта и свързаните с него дейности. Съгласно цитираната разпоредба, изпълнителният директор на НАП, е материално компетентния орган да разрешава и съответно да отказва възстановяването на платени такси за издаване и продължаване действието на лицензите за организиране на хазартни игри с игрални автомати.

Спазени са установената писмена форма и съдържание за издаване на административен акт - чл. 59, ал.2 и ал.3 от АПК, доколкото в ЗХ няма други специални изисквания. Посочен е издателят на решението, адресата, какво е решението на органа по подаденото от заявителя заявление, какво е мотивирало органа да стигне до посочения извод. Изложени са фактическите и правни основания за издаването му. Мотиви се съдържат както в самото решение, така и в приложените писмени доказателства към административната преписка.

Настоящият съдебен състав намира, че при постановяване на процесното решение, ответният орган не е допуснал съществени нарушения на процесуалните правила, водещи до отмяната му, на процесуално основание.

По съответствието на решението с материалните разпоредби:

Според дадените указания във връзка с решението, с което се продължава и променя издадения в полза на дружеството лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати в игрална зала, след получаването му дружеството е заплатило дължимите такси по чл.30, ал.1 ЗХ във вр. с чл.4 във вр. с чл.3 и по чл.5 от ТТЗХ, както и държавна такса за издаване и поддържане на лиценз за игри с игрални автомати със срок на лиценза 5 години в размер на 50 000лв., съгласно чл.30, ал.6 ЗХ. След заплащането ѝ и след преценка на обстоятелствата, дружеството е поискало възстановяване на таксата по чл.30, ал.6 ЗХ, като недължимо платена, за което е подало заявление. По това заявление, органът е постановил оспореното в настоящето производство решение.

С оспореното решение, изпълнителният директор на НАП е отказал да възстанови платените от жалбоподателя с платежно нареждане от държавна такса по чл.30, ал.6 ЗХ в размер на 50 000лв., платена с преводно нареждане от 16.03.2021г. За да прецени приложимите разпоредби относно дължимите такси във връзка с подаденото на 05.02.2020г. искане от „Сит-33“ЕООД за продължаване на издаден лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати по ЗХ за срок от 5 години в игрална зала с адрес: [населено място], бул.“К. М.-Л.“ №102 В, с 36 броя игрални автомата с 85 броя игрални места и 3 броя системи за формиране на премия джакпот, съдът съобрази следното:

Спорът по делото се свежда до това, коя конкретно такса от предвидените в чл. 30 ЗХ дължи жалбоподателя за продължаване срока на действие на издадения му лиценз и по-конкретно дължи ли две такси – такава по ал.1 и такава по ал.6 от чл. 30 ЗХ.

В случая, производството по искане за издаване на лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати, образувано на 05.02.2020г., е приключило с решение на изпълнителния директор на НАП от 26.02.2021г. В това производство е била приложима разпоредбата на § 86, ал.1 от ПЗР към ЗИД ЗХ, според която образуваните и неприключени до влизането в сила на този закон производства по искания за издаване на лиценз, ..., се довършват при досегашните изисквания. Наред с това, предвид дейността, за която е издаден лицензът в случая, не е налице промяна в

режима на таксуване с изменението от ДВ бр.69/04.08.2020г. Съгласно чл.30, ал.5 от ЗХ в предходната му редакция от ДВ бр. 105 от 2014 г., в сила от 1.01.2015 г., за хазартните игри, които се облагат с алтернативен данък по ЗКПО, се събират само таксите по ал. 1. Последната не е изменена до момента и предвижда и понастоящем, че за разглеждане на документи по подадени искания за издаване на лицензи или за извършване на промени по издадени лицензи, за издаване на лицензи по този закон, с изключение на лицензи за онлайн залагания, за издаване на удостоверения с вписани промени по издадени лицензи, както и за извършване на други административни услуги, се събират държавни такси по тарифа, приета от Министерския съвет по предложение на министъра на финансите (ТТЗХ). С изменението от ДВ бр.69/2020г. предишната ал.5 на чл.30 ЗХ е променена на ал.7, като запазва съдържанието си и гласи и понастоящем, че за хазартните игри, които се облагат с алтернативен данък по ЗКПО, се събират само таксите по ал. 1. Съгласно чл.4 във вр. с чл. 3, ал.1, т.4, б. „б“ от Тарифата за издаване на лиценз за организиране на хазартни игри и дейности по ЗХ и по-конкретно за игри с игрални автомати се събира такса, както следва - за игрални зали с 30 игрални места – 15 000 лв., и по 100 лв. за всяко допълнително игрално място, която такса не се спори, че е платена.

Лицензът, издаден с решението от 26.02.2021г., е за организиране на хазартни игри с игрални автомати. Облагането на тази дейност е уредено в Раздел V на Глава тридесет и втора от ЗКПО – „Данък върху хазартната дейност“. Съгласно чл.242, ал.1 ЗКПО, хазартната дейност от игри с игрални автомати, за каквато е издаден лиценз в случая, се облага с данък върху хазартната дейност, който е окончателен. Посочената Глава тридесет и втора на ЗКПО е част от Част пета на същия закон. На основание чл.218, ал.1 ЗКПО, данъчно задължените лица, посочени в тази част (пета), вместо с корпоративен данък се облагат с алтернативен данък за дейностите, посочени в тази част. Следователно, издаденият на дружеството лиценз с решението от 26.02.2021г. е за дейност, облагана с алтернативен данък. Изричната уредба на чл.30, ал.7 ЗХ не допуска противоречиво тълкуване, като посочва, че за този вид хазартни игри се събират само таксите по ал.1. Не се дължи таксата по ал. 6 от същата разпоредба на ЗХ, според която за издаване и поддържане на лиценз за игри с игрални автомати със срок на лиценза 5 години се събира еднократна държавна такса в размер на 25 000 лв., когато игрите са организирани в населени места до 500 000 жители, и в размер на 50 000 лв., когато игрите са организирани в населени места над 50 000 жители.

Разпоредбата на алинея 7 от чл. 30 ЗХ предвижда, че лицата, които се облагат с алтернативен данък по ЗКПО, следва да заплащат такса за издаване/продължаване действието на лиценза, в размер определен единствено по Тарифата за таксите, които се събират по Закона за хазарта. Размерът се определя единствено според броя на игралните места в залата, в която ще се извършва разрешената дейност, и не е обвързан с броя жители в населеното място, в което ще се извършва дейността, или пък със срока на валидност на лиценза, както е предписано в чл. 30, ал.6 ЗХ. Доколкото чл. 30, ал.7 ЗХ е разписал ясно каква е таксата за издаване/продължаване на лиценза за хазартните игри, които се облагат с алтернативен данък по ЗКПО, а именно единствено такава по ал.1, няма основание да се приеме обратното и дружеството, отговарящо на условието за облагане с алтернативен корпоративен данък, да дължи две такси за продължаване действието на лиценза.

Предвид гореизложеното и доколкото таксата по чл. 30, ал.1 ЗХ, препращаща към Тарифата, е платена, неоснователно е в случая събирането на такса по чл.30, ал.6

ЗХ. Поради това, платената по сметка на НАП такса в размер на 50 000 лв. не се дължи и е следвало да бъде възстановена при поискването от страна на „Сит-33“ЕООД.

При този изход на спора, ще следва да се уважена претенцията на жалбоподателя за присъждане на направените от него по делото разноски за държавна такса – 50лв. и за адвокатско възнаграждение в размер на 1250лв.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 и чл.173, ал.2 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 31 състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Решение № 000030-5438/09.06.2022г., издадено от изпълнителния директор на НАП, с което е оставено без уважение искане с вх.№26-С-292/26.05.2022г. от „Сит-33“ЕООД-гр.С., за възстановяване на държавна такса по чл. 30, ал.6 ЗХ в размер на 50 000лв., платена с преводно нареждане от 16.03.2021г. по сметка на НАП.

ИЗПРАЩА делото като преписка на ответника за ново произнасяне при съобразяване на дадените в мотивите на настоящото решение указания по тълкуването и прилагането на закона в 14-дневен срок от влизане в сила на решението.

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите да заплати на „Сит-33“ЕООД-гр.С., с ЕИК[ЕИК], съдебни разноски в размер на 1300 /хиляда триста/ лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: